

בת אש. י' פפורתא. י' פריסו דאתפרס, ואחזי חד, ולא תרין, דהא נוקבא אתכפייא לתתא. ואי תימא פולא חד פריסו עילאה ותתאה. הכי הוא. דלא אתפריש שמא דא מן דא, כלא איהו אלהים.

אתהדר פפורתא ממערב למזרח, פריס פריסו בתרין סטרין, בסטרא דמזרח, ובסטרא דמערב. פיון דכפורתא קיימא במזרח ומערב, כדין חדוה אשתכח, וחיבורא כדקא יאות, והאי בת, אתפלילת בעיטרהא כדקא יאות, וקיימא באשלמותא. וכדין איהו ברזא דיליה בראשית, כלא פירוודא כלל.

ולקבר אלין תלת זימנין, סלקין ישראל תלת זימנין למיחג חגייהו. בפסח אתהדר פפורתא בסטר דרום ומערב, וכדין ההיא בת קיימא באברהם, ואיהי ב"ת רא"ש, ותמן הלל, ולאו (דף נג ע"ב) הלל גמור, דהא תרין פרויבין אלין, לאו אינון באשלמותא כדקא יאות, דהא ישמעאל נפיק ומקטרג.

מיומא דראש השנה עד יומא (קדמאה) דסופות, אתהדר פפורתא מצפון למערב, כדין ההיא בת אתכפייא, וקיימא ביה ביצחק, ולא בחדוה, ואיהי ב"ת א"ש, ואינון לאו באשלמותא, ועל דא לית תמן הלילא כלל, דהא עשו נפיק ומקטרג. בסופות, סלקא האי בת. ואישתלימת ביה ביצקב (ביצחק) בחדוה, ומתחברן דא בדא, וכדין הלל גמור, על דאשתכין רוגזא, וחברותא אשתכח.

בשבועות דאקרי עצרת, אתהדר פפורתא בסטר מזרח ומערב, כדין שלימו אשתכח, וחביבו ודביקותא איהו בכל סטרין, וחדוה דעילאי ותתאי. וכדין (תהלים יט ח) תורת ה' תמימה משיבת נפש.

אש. י' כפרת, י' הפריסה שנפרסה, ומראה אחד ולא שנים, שהרי הנקבה נכנעת למטה. ואם תאמר, הכל פריסה אחת עליונה ותחתונה? כך הוא, שלא נפרד השם זה מזה, הכל הוא אלהים. חוזרת הכפרת ממערב למזרח, פורסת פריסה בשני צדדים - בצד המזרח ובצד המערב. פיון שהכפרת עומדת במזרח ובמערב, אזי נמצאת שמחה וחיבור פראוי, והבת הזו נכללת בעטרותיה פראוי ועומדת בשלמות. ואז הוא בסוד שלו בראשית, בלי פרוד כלל.

וכנגד שלש הפעמים הללו עולים ישראל שלש פעמים לחג את חגייהם. בפסח חוזרת הכפרת לצד דרום ומערב, ואז אותה בת עומדת באברהם, והיא ב"ת רא"ש, ושם הלל, ולא הלל גמור, שהרי שני הפרוכים הללו אינם בהשלמה פראוי, שהרי ישמעאל יוצא ומקטרג.

מיום ראש השנה עד יום (הראשון) של ספות חוזרת הכפרת מצפון למערב, ואז אותה הבת נכנעת, ועומדת ביצחק, ולא בשמחה, והיא ב"ת א"ש, והם אינם בשלמות, ועל כן אין שם כלל הלל, שהרי עשו יוצא ומקטרג. בספות עולה הבת הזו, ונשלמת בו ביצקב (ביצחק) בשמחה, ומתחברים זה עם זה, ואז הלל גמור, על ששכך הרגז, ונמצאת חברות.

בשבועות שנקרא עצרת, מחזרת הכפרת בצד מזרח ומערב, ואז מצויה שלמות, וחביבות ודבקות היא בכל הצדדים, ושמתח העליונים והתחתונים. ואז (תהלים ט) תורת ה' תמימה משיבת נפש.

ובשרש הפעמים הללו הכפרת מחזרת לצדיקה כראוי. הכפרת הזו נפרסת למעלה, בתוך אותה הנקדה הטמירה, באור הראשון שנפרס. אחר כך נפרסת בשלמות. ושורה על אותה הפריסה, כשסוככות כנפי הכרוכים על הכפרת הזו, כדי לסוכך על הכפרת, ולא תהיה בגלוי.

כפרת. כפרת כתוב. כשבא האור העליון, אותם הכרוכים מפנים בכנפיהם ומעלים אותם למעלה, ואומרים שירה מרב אותה השמחה של אותו האור.

כמו כן למטה, והכפרת מחזרת, ומאותם השלשה היו כרוכים ימין ושמאל. בימין שורה הרוח שלמעלה, מאותו הצד. והשמאל שהיה במערב בהחזרת הכפרת, עומד אצלו בצד השמאל, ושורה בו רוח של נקבה, ומתחבר זה עם זה בחביבות של זכר ונקבה. וכן לכל הצדדים בהחזרת הכפרת. ולעולם הם שנים, זכר ונקבה, למטה בעולם הזה הם שנים ולא יותר.

ואם תאמר למעלה, הואיל ולא צריך דבקות בכפרת, איך מחזרת הכפרת? ודאי באותה ההחזרה נדבקים זה עם זה, ותמיד הוא נדבק בה.

כמו שהכרוכים הם למעלה, עומדים על אות ונס, והרי בארנו סוד הכתוב (שמות כח) פורשי כנפים סוככים, ולא כתוב פרושי כנפים סוככים בכנפיהם, אלא שעל אות ונס היו עומדים. בזמנים ידועים היו מעלים כנפיהם, ופורשים אותם למעלה בכל יום ויום, והיו מחזרות ומסוככות על הכפרת. ועל כן באות ונס היו עומדים.

ובתלת זמנין אלין, כפורתא אתהדרת בסטרהא, כדקא יאות, כפורתא דא אתפרסא לעילא, גו ההוא נקודה טמירא, בנהירו קדמאה דאתפרסא. לבתר אתפרס בשלימו. ושריאי על ההוא פריסו, כד אתחפין גדפי פרוכים על האי כפרת, בגין לאתחפייא כפורתא, ולא יהא באתגלייא. כפרת. כפרת פתיב, דכד אתיא נהירו עילאה, אינון פרוכים בטשי בגדפיהו, וסלקין לון לעילא, ואמרינן שירתא מסגיא דההוא חדוה דההוא נהירו.

בגוונא דא לתתא, וכפורתא אתהדר, ומאינון תלתא וחד הו כרוכים ימינא ושמאלא. ימינא שריא ביה רוחא דלעילא, מההוא סטרא. ושמאלא דהוה במערב באתהדרותא דכפורתא, קאים לגביה בסטר שמאלא, ושריאי ביה רוחא דנוקבא, ואתחבר דא בדא בחביבו דדכר ונוקבא. וכן לכל סטרינן באתהדרותא דכפורתא. ולעולם תרינן אינון, דכר ונוקבא, לתתא בהאי עלמא אינון תרינן ולא יתיר.

ואי תימא לעילא הואיל ולא אצטריף דבקותא בכפורתא, איך אתהדר כפורתא. ודאי בההוא אתהדרותא, אתדבק דא בדא, ותדיר אתדבק בה.

בגוונא דכרוכים אינון לעילא, קיימין על את וניסא. והא אוקימנא רזא דכתיב, (שמות כח) פורשי כנפים סוככים, ולא כתיב פרושי כנפים סוככים בכנפיהם, אלא על את וניסא הו קיימין. זמנין ידיען הו סלקן גדפיהו, ופרשי לון לעילא בכל יומא ויומא, והו מתהדרן ומחפין על כפורתא. ועל דא באת וניסא הו קיימין.

בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהָרוּחַ הֶעֱלִינוּהָ הֵיטֵה בָּאָה וְשׁוֹרָה, וְדַאי שְׂבָאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁשׁוֹרָה יֵשׁ בּוֹ מִמְּשׁוֹת וְקִיּוּם בָּאוֹת וְנֶס. הָאָדָם הוּא מִעֵפֶר, וְטָרָם שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו נִיצוֹץ שֶׁל הָרוּחַ שְׁלֹמְעֵלָה, אֵין בּוֹ מִמְּשׁוֹת. כִּיּוֹן שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו, יֵשׁ בּוֹ מִמְּשׁוֹת, וְעוֹמֵד בְּקִיּוּם.

וְאֵם תֹּאמֶר, זֶה לְבִדּוֹ? בֵּא וְרָאָה מִמַּטָּה אֶהְרֹץ, שֶׁהוּא עֵץ בְּלִי מִמְּשׁוֹת כָּלֵל, כִּיּוֹן שֶׁשְּׁלַח בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵעַט רוּחַ, עֹמֵד בְּקִיּוּם, וְנֹעֵשֶׂה בּוֹ בְּרִיָּה וּמִמְּשׁוֹת. וְמָה הָעֵץ שֶׁאֵין דְּרָכּוֹ בְּכָף, כִּיּוֹן שֶׁשְּׁלַח בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִקְצַת רוּחַ אֶחָד, עֹמֵד בְּקִיּוּם וְהֵיטֵה בּוֹ מִמְּשׁוֹת - הַכְּרוּבִים שֶׁהֵם קְדוּשִׁים, וְעוֹמְדִים בְּקִדְשָׁה כְּמוֹ שְׁלֹמְעֵלָה, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

בְּכָרָּ פַעַם שֶׁיִּשְׂרָאֵל הָיוּ צַדִּיקִים, הַכְּרוּבִים הָיוּ דְּבָקִים בְּדְבָקוֹת פְּנִים בְּפְנִים. כִּיּוֹן שֶׁהָיוּ סוֹרְחִים, הָיוּ מִחֲזִירִים פְּנִיָּהֵם זֶה מִזֶּה. מִזֵּין הָיוּ יוֹדְעִים? כֵּאֵן נִחְלָקוּ עֲמוּדֵי הָעוֹלָם. אָבֵל כִּעֲשֵׂן הַקְּרָבָן, וּבְקָרְבָן שֶׁעַל גְּבִי הַמְּזֻבָּח, וּבְכִהֵן כְּשֶׁבָרַף אֶת הָעֵם - בְּשִׁלְשֵׁת אֵלֶּה הָיוּ יוֹדְעִים, שֶׁהָרִי הַכְּרוּבִים מִחֲזִירִים פְּנִיָּהֵם זֶה מִזֶּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה אֶת תְּשׁוּבַת בְּנָיו. עֲשֵׂן הַקְּרָבָן, כְּשֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל צַדִּיקִים, הָעֵשֵׂן הָיָה עוֹלָה לְמַעְלָה בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָהּ, כְּעִטוּר שֶׁל מְקִלוֹת. אִם לְצַד מִזְרַח אִם לְצַד מַעְרָב, אוֹ בְּכָל קְצוֹת הָעוֹלָם, בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָהּ הָיָה עוֹלָה. וּכְשֶׁלֹּא סָטָה יְמִין וּשְׂמָאל, אִם הִרְצוֹן הָיָה קָיָם לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַצֵּה בְּמַעֲשֵׂי יִשְׂרָאֵל בְּחִיבוֹת יִתְרָה.

בְּקָרְבָן שֶׁעַל גְּבִי הַמְּזֻבָּח, כְּשֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל צַדִּיקִים, הָיָה נִרְאָה עַל גְּבִי אֵשׁ הַמְּזֻבָּח דְּמוּת שֶׁל אֲרִיָּה

בְּכָרָּ אֶתְר דְּרוּחָא עֵילָאָה הָוָה אֶתִי וְשִׁרְיָא, וְדַאי בְּהָהוּא אֶתְר דְּשִׁרְיָא, אֵית בִּיָּה מִמְּשׁוֹ, וְקִיּוּמָא בָּאֵת וְנִיפָא. בַּר נֶשׁ אִיהוּ מִעֵפְרָא, וְעַד לָא שָׂרָא עָלֵיהָ נְצִיצוֹ דְּרוּחָא דְלַעִילָא, לֵית בִּיָּה מִמְּשׁוֹ, כִּיּוֹן דְּשִׁרְיָא עָלֵיהָ, אֵית בִּיָּה מִמְּשׁוֹ, וְקִיּוּמָא בְּקִיּוּמָא.

וְאִי תִימָא דָּא בְּלַחֲדוּי, תָּא חֲזִי מַחוּטְרָא דְאַהֲרֹן, דְּאִיְהוּ אָעָא בְּלָא מִמְּשׁוֹ כָּלֵל, כִּיּוֹן דְּשִׁדְר בִּיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְעִירוֹ דְּרוּחָא, קָאִים בְּקִיּוּמָא, וְאַתְעֵבִיד לִיָּה בְּרִיָּה וּמִמְּשׁוֹ. וְמָה אָעָא דְלָאו אֲוִרְחִיָּה בְּכָף, כִּיּוֹן דְּשִׁדְר בִּיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַד זְעִירוֹ דְּרוּחָא, קָאִים בְּקִיּוּמָא, וְהָוָה בִּיָּה מִמְּשׁוֹ. כְּרוּבִים דְּאִינוּן קְדוּשִׁין, וְקִיּוּמִין בְּקְדוּשָׁה כְּגוֹנוּא דְלַעִילָא, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

בְּכָרָּ זִימְנָא דְיִשְׂרָאֵל הָוּוּ זְפֵאִין, כְּרוּבִים הָוּוּ דְבִיקִין בְּדְבִיקוֹ אֲפִין בְּאֲפִין, כִּיּוֹן דְּהָוּוּ סְרַחֲן, הָוּוּ מִהֲדָרִין אֲנַפְיָהוּ דָּא מִן דָּא. מִנָּא הָוּוּ יְדַעִי, הִכָּא אֲתַפְלְגוּן עֲמוּדִין דְעֵלְמָא. אָבֵל בְּתַנְנָא דְקוּרְבָנָא, וּבְקוּרְבָנָא עַל גְּבִי מִדְּבַחָא, וּבְכִהֵנָּא פַד בְּרִיךְ יְת עֲמָא. בְּאֵלִין תְּלַתָּא הָוּוּ יְדַעִי, דְּהָא כְּרוּבִים מִהֲדָרִין אֲנַפְיָן דָּא מִן דָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי תִיּוּבְתָא דְבָנוּי.

תַּנְנָא דְקוּרְבָנָא, פַד הָוּוּ יִשְׂרָאֵל זְפֵאִין, תַּנְנָא הָוָה סְלִיק לַעִילָא בְּאוּרַח מִיִּשְׂרָהּ, כְּעִטוּרָא דְקוּלְפִין, אִי לְסִטְר מִזְרַח, אִי לְסִטְר מַעְרָב, אוֹ בְּכָל סִיפֵי עֵלְמָא, בְּאוּרַח מִיִּשְׂרָהּ הָוָה סְלִיק. וְכַד לָא סָטָא לִימִינָא וּלְשִׁמְאֵלָא, כְּדִין רְעוּתָא קִיּוּמָא לַעִילָא וְתַתָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּעוּבְדִין דְיִשְׂרָאֵל בְּחִיבוֹ יִתִיר.

בְּקָרְבָנָא דְעַל גְּבִי מִדְּבַחָא. פַד הָוּוּ יִשְׂרָאֵל זְפֵאִין, הָוָה מִתְחַזִּי עַל גְּבִי אָשָׁא